

ROSA ET CRUX

Nro 2, toukokuu 2005, 8 vuosikerta

FILOSOFIAA - MYSTIIKKA - TIEDETTÄ - KULTTUURIA

Ruusuristin Veljeskunta AMORCin Jäsenlehti

Meditaatiomusiikista	4
Gnostisismi ja henkinen perintömme	12
Transitio, siirtymä	18
Luovuus ja synkronisiteetti	21

© Copyright 2005

**Ruusuristin Veljeskunta
AMORC-SUOMI**

PL 1342, 00101 HELSINKI

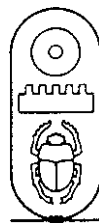
Sähköposti: amorc@amorc.fi

Internet: www.amorc.fi

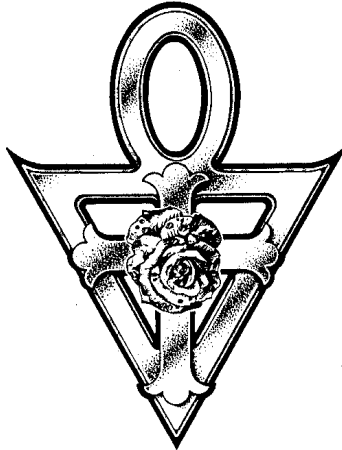
Kaikki oikeudet pidätetään

Kansikuva:
Kaj Kullberg

*Lehden artikkelit eivät välttämättä kuvaa
Ruusuristin Veljeskunta AMORCin kanta,
jolloin niistä vastaa kirjoittaja*

Mikä Ruusuristin Veljeskunta AMORC on?

Ruusuristin Veljeskunta on kansainvälinen ja yhteisö, johon kuuluu jäseninä naisia ja miehiä lähes kaikista maista. Veljeskunta on kerännyt ja säilyttänyt vuosisatojen ajan vanhaa ja ajatonta viisautta. Veljeskunta ei ole uskonnollinen eikä poliittinen. Sen tehtävänä on välittää hallussaan olevaa viisautta. Päämääränä on, että jokainen oppii elämään tasapainossa itsessään olevien luovien ja rakentavien voimien kanssa niin omaksi parhaakseen kuin ihmiskunnankin hyväksi.

HALUATKO LISÄÄ TIETOJA?

Pyydä esitteemme osoitteella:

Ruusuristin Veljeskunta AMORC

PL 1342, 00101 HELSINKI

tai kerro osoitteesi puhelinvastaajaamme

03-3753762

tai ota yhteys sähköpostitse:

amorc@amorc.fi

Internet: www.amorc.fi

TOIMITUKSESTA

Meillä on nyt ehkä odotetuin vuodenaika eli kesä. Kesä sisältää monia mahdollisuuksia, sellaisiakin, joihin emme kiinnitä juuri huomiota. Nyt meillä on mahdollisuus todella kokea ja tuntea kaikkien neljän elementin, maan, veden, ilman ja tulen fyysisen ilmenemisen muodot. Voimme kävellä paljain jaloin ja antaa **maan** lämmön tulla jalkapohjiamme kautta ruumiiseemme. Maaelementti edustaa fyysistä puoltamme. Voimme nauttia sateesta ja uimisesta ja tuntea **veden** kosketuksen ihollamme. Vesielementti edustaa tunteitamme. Voimme antaa tuulen puhalttaa ja ottaa **ilmaelementti** tietoisesti vastaan. Ilmaelementti edustaa älyämme. Talviaikaan kaipaamamme aurinko edustaa **tulielementtiä** ja on nyt koko voimallaan käytettävissämme. Tulielementti edustaa sielua ja henkeä. Hengittäkäämme syvään ja rauhallisesti aurinkoa. Tunneimme sen puhdistavan ja uudistavan vaikutuksen sekä fyysisellä että psyykkisellä tasolla. Nautitaan kesästä!

KESKITY VAHVUUKSIIN

Meillä on valta odotustemme avulla saada lähimmäisistämme esiin joko parasta tai pahinta. Johtaja joka uskoo, ettei mistään enää saa kunnan apua, tai opettaja, joka on varma siitä, että useimmat lapset ja nuoret ovat laiskoja, käyttää huomattavaa kielteistä valtaa näihin ihmisiin.

Periaate on hyvin vanha: Omaksumalla kielteisen asenteen ja muistuttamalla ihmisille jatkuvasti heidän heikkouksistaan asetat heidät kosketuksiin virheittensä ja vikojensa kanssa, ja heidän käyttäytymisensä tulee entistä pahemmaksi.

Kun asennoidut positiivisesti ja keskityt heidän vahvoihin puoliinsa, saatat heidät yhteyteen hyvin puolien kanssa ja heidän käyttöksensä paranee.

Jokainen haluaa uskoa aikomustensa olevan mitä parhaat ja tahtoo, että muut uskovat samoin.

- Alan Lou McGinnis

Meditaatiomusiikista

Rosicrucian Forum
No 3, 2004

Musiikkia on käytetty erilaisten tapahtumien taustamusiikkina kautta aikojen. Tempeleissämme on tapana soittaa musiikkia tiettyjen rituaalien ja konvokaatioiden aikana. Monet meditoivat hiljaisen musiikin soinnissa. Meiltä tiedustellaan usein me-

ditaatioon ja tempelikonvokaatioihin sopivaa musiikkia.

Jos ajattelemme musiikkia historiallisesti, niin musiikki on liittynyt uskonnollisiin ja rituaalisiin menoihin ja lisäksi se on ollut kiinteä osa juhlia ja

muita tapahtumia, joiden tarkoituksena on ollut viihtyminen ja ilonpito. Historia osoittaa musiikin kehityksen liittyneen läheisesti ihmisen tunne-elämään. Sen vaikutukset huomasivat parhaiten ne ihmiset, jotka olivat sivilisaatiossaan pisimmälle kehittyneitä. Näin ollen musiikin kehittyminen liittyi pitkälle edistyneeseen kulttuuriin. Esimerkiksi muinaisessa Egyptissä uhrattiin melkoisesti aikaa musiikin tutkimuksille, harjoituksille ja esityksille. Egyptissä keksittiin ja kehiteltiin monia hienoja instrumentteja. Monet näistä ainutlaatuisista soittimista oli tarkoitettu ainoastaan uskonnolliseen käyttöön.

Yleisesti tiedetään, että osa länsimaisesta musiikista sai alkunsa ja kehittyi kristillisen kirkon varhais historian aikana. Täten uskonto on vaikuttanut nykyisen musiikin perintöön. Menneinä vuosisatoina monia uusia sävellyksiä tehtiin yksinomaan kirkon käyttöön. Usein säveltäjät sävelsivät, ohjasivat ja esittivät omaa musiikkiin kirkkoissa ja katedraaleissa. Tämä oli usein heidän ainoa tulolähteensä.

Kun pohditaan meditaatioon ja temppeleihin sopivaa musiikkia, on hyvä ensin miettiä musiikin olemusta. Musiikkia voidaan pitää äänenä, jonka instrumentit synnyttävät yhdiste-

lemällä melko yksinkertaisia periaatteita. Useimmat nykyisin tuntemamme nuotit tuotetaan tuomalla kaksi esinettä yhteen ja synnyttämällä samalla ääntä, kuten pakottamalla ilmaa onton putken tai jonkin muun onton rakenteen läpi tai saattamalla esine yhteyteen kireän metallikielen kanssa, jolloin syntyy tietty värähtely.

Musiikki on kuitenkin enemmän kuin pelkkää ääntä. Se on yhdistelmä-ääntä eli siinä on yhdistetty tiettyjä keskenään yhteydessä olevia ääniä. Tässä mielessä musiikki on kieltä, nuotit kirjaimia, musiikkipartituurin säkeet tai tahdit ovat sanoja ja teemat lauseita. Kirjaimilla ja sanoilla yksinään on vain vähän merkitystä, mutta kun ne yhdistetään lauseiksi ja lauseet virkkeiksi, tällöin syntyy ajatus ja tietyn ajatuksen jatkuvuus. Toisin sanoen ne ilmaisevat jotakin selkeää. Nuottien äänet voidaan yhdistää sävellysmusiikissa partituureiksi ja teemoiksi siten, että ne tuottavat rytmin, ajoituksen ja melodian kanssa asioita, joita voidaan tajuta kokonaisuutena. Nämä nuotit kertovat meille jotakin ja teema voidaan ymmärtää.

Musiikkia on nimitetty opintokirjeissämme universaaliksi kieleksi.

Voimme ymmärtää sitä jossain määrin, vaikka emme tietäisi säveltäjän kieltä. Ymmärrämme sitä sen vaikutuksen pohjalta, mikä äänellä on tietoisuuteemme. Voimme todentaa musiikin tuottamat erilaiset vaikutukset itseemme kuuntelemalla musiikkivalikoimaa, jossa yksi kappale on juhlallinen, toinen marssimusiikkia, kolmas nopeatempoista tanssimusiikkia tai muutoin huvitteluun liittyvää.

Mainitsimme aiemmin, että musiikin kehitys liittyy uskontoon. Musiikkia voi lisäksi sisältyä monenlaisiin rituaaleihin ja näytelmiin ja tietenkin oopperaan. Siinä aihe on puettu mu-

sikaalisen teeman muotoon, jota ilmennetään näytellen ja musiikilla. Rituaaleissa musiikki tavallisesti on taustalla ja sen tarkoituksena on virittää mieli rituaalin vaatimaan tilaan. Mielessämme myös suuri kirkko ja juhlallinen urkumusiikki liittyvät yhteen. Huvitteluun sopii kevyt ja iloinen musiikki. Rituaaleissa kuten omissa ruusuristiläisissäkin rituaaleissa jotkut musiikin kohdat vaikuttavat osanottajan tietoisuuteen. Ne synnyttävät mieleen rauhan ja auttavat ymmärtämään rituaalista esitystä ja auttavat rituaalin vaikutuksen toteutumista.

Ymmärtääksemme musiikin käytön meditaatiossa meidän tulee ymmärtää meditaatio. Meditaatiota ja keskittymistä pidetään ruusuristiläisyydessä niin tärkeinä, että ne tulevat esiin ensimmäisissä opintokirjeissä. Pidämme meditaatiota ja keskittymistä mielen perusharjoituksina. Keskittymisen ja meditaation kautta kykenemme käyttämään mieleemme kykyjä ja edistymään viisauden, kokemuksen ja jatkuvan psyykkisen kehityksem-

me suhteen. Ilman keskittymisen ja meditaation taitoa ei ole mitään hyötyä muustakaan opiskelusta. Näiden kanavien kautta saamme tietoisuutemme olennaista tietoa. Näin tapahtuu, jos kykenemme oppimaan elämästä ja jos kehitämme kyvyn antaa tietoisuuden ja luovan mielen toimia elämässä ja käyttää luovasti mielen kykyjä.

Meditaatio ja keskittyminen ovat menetelminä erilaisia. Keskittyminen on aktiivinen mielen toiminta, kun taas meditaatio on luonteeltaan passiivista. Toisin sanoen, kun pyrimme keskittymään, pyrimme kokoamaan kaikki mieleemme voimat suorittamaan tiettyä tehtävää, kuten ongelmanratkaisua tai oppimaan jotakin. Keskittyminen on ikään kuin suppilo, jonka läpi psyykkiset kykymme kerääntyvät yhteen toivossa löytää asialle ratkaisu.

Meditaatio on vuorostaan lähinnä passiivinen tapahtuma, jolloin pyrimme vastaanottamaan tietoisuutemme tulleita vaikutelmia ja valikoimaan ne, joista on meille arvoa. Meditaatio on alkuvaiheessa pyrimme rentoutumaan fyysisesti ja hiljentämään mieleemme

Voimme käsittää tietoisuuden viisuaalisesti ja valita symbolin edusta-

maan sitä. Tietoisuuden täydellisin symboli on ympyrä. Ympyrä on täydellinen ja kaiken sisältävä kuten tietoisuuskin kaikkina eri aikoina. Kunkin hetken tietoisuutemme koostuu havaitsemistamme asioista ja niistä mielessämme olevista muistoista. Toisin sanoen tietoisuutemme on yhdistelmä niistä erilaisista havainnoista, jotka ovat välähtämässä mieleemme ikään kuin olisimme katsomassa ikkunasta jotakin tapahtumaa.

Käyttätymisemme tietynä hetkenä on heijastusta sen hetken tietoisesta tilastamme. Voimme ajatella teon alla olevaa työtämme tai ratkaisua odottavia, juuri sillä hetkellä vaikeilta tuntuvia ongelmia. Meillä saattaa olla myös joitakin samanlaisia miellyttäviä tai epämiellyttäviä fyysisiä tuntemuksia. Saatamme ajatella tämänpäiväistä tapaamista tai eilistä tapahtumaa, josta aiheutui meille surua tai iloa. Kaikki nämä vaikutelmat työntyvät lakkaamatta tämän hetken tietoisuutemme.

Olemme harjoitelleet opiskelumme aikana keskittymistä ja meditaatiota. Tiedämme, miten tärkeää on puhdistaa tietoisuus, jotta voisi keskittyä yhteen asiaan perusteellisesti ja täydellisesti. Tietoisuuden puhdistaminen on vaikeaa ja sen oppiminen vie paljon aikaa.

Tietoisuuden piiri tarkoittaa tietoisuutta, joka koostuu juuri tietyn hetken tuntemuksistamme ja ajatuksista. Tämä kuuluu täydellisesti oman yksityisen elämämme alueelle ja on tuon hetken henkilökohtaista tilannettamme, jolloin on vaikeaa poistaa mielestä monia tietoisuutemme tulleita vaikutelmia. Vaikka voimme suunnata huomiomme pelkästään johonkin meitä askarruttavaan ongelmaan, emme voi jatkuvasti työntää alitajuntaamme asioita, joiden emme halua tulevan esiin tai joiden kanssa emme halua työskennellä juuri sillä hetkellä. Tietoisuuden piiri on siten jotain, jota meidän tulee oppia kontrolloimaan, jos aiomme keskittyä hyvin ja pystymme vapauttamaan mielemme innoittavaa meditaatiota varten Keskittymisessä huomio on suunnattu yhteen ainoaan kohteeseen, josta tulee ympyrän keskikohta.

Musiikki voi olla arvokas keskittymisen apu, kun haluamme täyttää keskittymisen piiriä. Meditaation tai keskittymisen aikana taustalla oleva musiikki pyrkii valtaamaan osan huomiokyvystämme, jolloin tietyt miel-tämme vaivaavat ulkoiset pakotetaan taka-alalle ja musiikki ottaa niiden tilan. Musiikista tulee tiettyssä mielessä tietoisuuden sisältö. Kuitenkaan meidän ei tarvitse kiinnittää siihen

koko huomiotamme Sitä voidaan kuunnella taustamusiikkina ja samaan aikaan siitä voi nauttia, jos se tuntuu inspiroivan meitä tai tekevän rentoutuneiksi ja rauhallisiksi. Tä-mänkaltaisissa olosuhteissa voimme rentoutua ja meditoida tai tuoda mieleemme eteen jonkin erityisen probleemin ja suunnata koko huomio siihen.

Toisin sanoen musiikki täyttää tietoisuutemme piirin. Siitä tulee tausta, joka sulkee pois vaikutelmat jotka muuten tunkisivat tietoisuuteemme meditaation ja keskittymisen puhtaan toiminnan aikana. Musiikin valintaa tätä tarkoitusta varten ei voi määrittellä minkään ehdottoman kriteerin pohjalta. On kuitenkin olemassa joitain tiettyjä periaatteita. Luonnollisestikaan tanssimusiikkia, marssi- tai sotilasmusiikkia ei voi käyttää, koska se kiihottaa mieltämme eikä rauhoita sitä. Taustamusiikki, joka koostuu yksinkertaisista melodioista tai teemoista ja joka hiljentää tietoisuutta, on tehokkainta. Tämä ei tarkoita, että kaiken meditaatiomusiikin tulee olla äärimmäisen hiljaista, mutta se tarkoittaa, että sen kulku on enemmän tai vähemmän tasaista. Jotkut teemat tai variaatiot, kuten fuuga ja senkaltainen musiikki on ihanteellista.

Ei ole välttämättä hyvä käyttää omaa mielimusiikkia tai hyvin tuttua musiikkia, koska se hajottaa huomio-kykyämme meditaation tai keskittymisen aikana. Siksi on hyvä valita mahdollisimman neutraalia musiikkia ja kokeilla erilaisia sävellyksiä.

Ruusuristitemppelissä on pyritty valikoimaan rituaalien eri osiin sopi-

vaa musiikkia. Varsinaisesti ei ole päätetty, että käytettäisiin jotain tiettyä musiikkia tiettyinä rituaalien aikoina. Etsimme jatkuvasti uutta musiikkia, erityyppisiä ja erilaisiin mielialoihin sopivaa. Musiikki pyritään valitsemaan ajatellen tempelikonvo-kaation tarkoitusta ja sitä työtä ja palvontaa, mikä on ruusuristitempe-
lin tarkoituksena.

Ei ole suurempaa huomaavaisuutta kuin se, ettei ole huomaavinaan.

-Baltasar Garcían

Vetelehti vielä tämä päivä - niin teet sen huomennakin - ja ylihuomenna yhä taas. Aikasi tuhlaantuu päättämättömyydessä, ja päivät hukkaan mennyttä aikaa surressa. Oletko vilpiton? Tartu sitten tähän hetkeen - rohkeudessa on viisautta, voimaa ja taikaa. Tartu työhön, niin kohta mielesi lämpenee - aloita, niin ei aikaakaan kun työsi on valmis.

- Goethe

SINUN ON MÄÄRÄ ONNISTUA

Sinulla on kyky saavuttaa haluamasi; olemuksessasi on kaikki kuviteltavissa olevat mahdollisuudet. Tähtää aina korkeammalle kuin mihin luulet pääseväsi. Tulet hyvin usein huomaamaan, että kun mielikuvituksesi päästää kykysi irti, voit saavuttaa minkä tahansa päämäärän. Jos ihmiset tarjoavat sinulle elämäsi varrella apuaan tai viisauttaan, ota se kiitollisena vastaan. Voit oppia paljon niiltä, jotka ovat käyneet edelläsi.

Älä silti koskaan pelkää tai epäröi poiketa tavanomaiselta reitiltä ja suunnistaa omille teillesi, jos sydämesi ilmoittaa, että se on oikea suunta sinulle. Säilytä aina usko siihen, että lopulta onnistut kaikissa tekemisissäsi, äläkä milloinkaan unohda sinnikkyuden, kurinalaisuuden ja päättäväisyyden arvoa.

Sinun on määrä olla sellainen, miksi olet unelmoinut tulevasi.

- Edmund O'Neill

ITSEKURI

Itsekuri pienissä asioissa - opiskelu television katsomisen sijasta - johtaa isoon asiaan - parempiin arvosanoihin. Itsekuri pienissä asioissa - kolmesti viikossa punttisalilla - johtaa isoon asiaan - terveempään elämään. Itsekuri pienissä asioissa - kaksi kymppiä päivässä säästöön eikä alkoon - johtaa isoon asiaan - omaan asuntoon.

Itsekurin salaisuus ei ole rautainen tahto, vaan se että tietää MIKSI haluaa jotakin. On helpompi säästää, jos todella tietää, miksi haluaa päästä veloistaan. On helpompi opiskella, jos on selvittänyt itselleen, miksi haluaa parempia arvosanoja.

- Andrew Matthews

Gnostisismi ja henkinen perintömme

S. Svedberg, FRC
Rosenkorset 3, 2003

Kirkko on menettänyt ja menettää jäseniään. Syytä tähän on pohdittu ja osaksi on oltu sitä mieltä, etteivät ihmiset niinkään ole menettäneet uskoa, vaan kyse on pikemminkin siitä, että kiinnostus kirkkoa kohtaan on vähentynyt. Kirkko ei monien mielestä pysty tyydyttämään heidän henkisen ravinnon tarvettaan. Ihmiset eivät välttämättä salli kirkon vastata omaa uskoa ja elämäntarkoitustaan koskeviin kysymyksiin. Useimpien mielestä vastausten etsiminen ikuisiin kysymyksiin on jokaisen oma yksityisasia. Elaine Pagels, yhdysvaltalainen uskonnonhistorian professori, on sitä mieltä, että yhä useammat ihmiset kyseenalaistavat sekä kirkon että Raamatun auktoriteetin. He kysyvät esimerkiksi: ”Miten paljon voi luottaa omaan kokemukseen ja toisaalta Raamatun, rituaalien ja pappien esittämiin käsityksiin”. (De gnostiska evangelierna s.247)

On aiheellista tarkastella lähemmin, miltä uskonnollinen tilanne näytti noin 2000 vuotta sitten. Tältä pohjalta on ehkä helpompi ymmärtää ny-

kyistä yksityisuskonnon ilmiötä. Ensin kuitenkin tutustumme gnostikoihin.

Gnostikot ja heidän ajattelunsa

Tietomme gnostikoista ja heidän maailmastaan laajeni tuntuvasti, kun vuonna 1945 löydettiin kolmetoista papyrusrullaa Naj Hammadin kaupungin luota. Näistä Tuomaksen evankeliumi sisältää tiettyjä perinteisiä piirteitä, jotka sopivat ensimmäisen vuosisadan loppupuoliskolle, mistä syystä ne todennäköisesti ovat vanhempia kuin Uuden Testamentin evankeliumit. Mainitun löydön nojalla on gnostikoista voitu muodostaa monipuolisempi kuva verrattuna oikeaoppisen kirkon antamaan. Gnostismin arvellaan pohjautuvan kreikkalaiseen filosofiaan ja astrologiaan, mysteerikultteihin ja magiaan. Gnostikot ja gnostisismi olivat tuon ajan kristityille piireille ihmisiä, joilla oli muista poikkeavia kerettiläisiä käsityksiä. Tunnusmerkillistä gnostikoille oli, että heidän mielestään henkinen todellisuus oli olemassa ja Jumala oli osa siitä. Ihmisen päämääränä oli

löytää tie Jumalan luo itsetuntemuksen kautta. Jumalan valtakuntaa ei käsitetty niin kuin oikeaoppisessa kirkossa ulkoisena ilmiönä, vaan sisäisenä (vrt. Luuk. 17:21). Tieto ja oivallus omasta minästä johti tietoon Jumalasta, mikä vuorostaan johti pelastukseen. Kukaan ulkopuolinen ei voinut antaa neuvoja ja ohjeita siitä tiestä, joka johti ”sisäiseen valoon”. Tämä tieto voitiin saavuttaa ainoastaan henkisestä maailmasta tulevalta ”kirjeellä” tai ”kutsulla”. Henkisen maailman tehtävä oli herättää ihmiset tietoon. Kyse on toisin sanoen vihkimyksestä salaiseen tietoon, mikä edellytti henkistä kypsyyttä ja oli suotu harvoille. Vihityt elivät noudattaen ehdotonta samanarvoisuutta ja henkisessä läheisyydessä toisiinsa ja Jumalaan nähden (Mark. 10:42-44).

Erlaisia uskonnollisia suuntauksia

Gnostikoiden ja puhdasoppisen kirkon välinen ero oli selkeä. Kristinuskon kehittymiselle oli ollut leimallista uskonnon ja politiikan yhdistyminen. Kirkon ja valtion edustajat olivat yhteistyössä rakentaneet hierarkkisesti järjestäytyneen organisaation, joka koostui diakoneista, papeista ja piispoista. Piispat seurasivat toisiaan apostolisen järjestyksen mukaisesti. Organisaatiota yhdisti kolme ele-

menttiä; oppi, rituaalit ja kirkollinen hierarkia. Jäseniä tuli niistä, jotka halusivat olla tälle järjestelmälle alaisia, pitivät Uuden Testamentin kirjoituksia ehdottoman normatiivisina ja jotka hyväksyivät uskontunnustuksen ja kristilliset sakramentit. Kun gnostikoiden jäsenyyden kriteerinä oli joitakin laadullisia ehtoja, niin sen kaltaisia ei koskaan ilmentynyt kirkon piirissä. Mainittujen puhtaasti organisatoristen erojen lisäksi oli erilaisia oppia ja rituaaleja koskevia käsityksiä. Seuraavassa käsitellään niistä joitakin.

Kristillisen opin suhteen gnostikot opettivat, ettei Jeesuksen tehtävänä ollut vapauttaa ihmisiä synnistä, vaan pikemminkin näyttää tie henkiseen tietoon (gnosis). Kun oikeaoppiset kristityt pitivät Kristusta Jumalan Jumalana, gnostikkojen mielestä Kristus oli se, ”joka johtaa sielut pois tästä maailmasta valaistumiseen” (De gnostiska evangelierna s.240). Edelleen gnostikot poikkesivat kirkon opetuksesta käsityksessään Jeesuksen ruumiillisesta ylösnousemuksesta. Sitä he pitivät puhtaasti henkisenä tapahtumana, koska henkeä eli sielua pidettiin ihmisen todellisena olemuksena, joka sijaitsee fyysisessä ruumiissa. Kirkko korosti Jumalan olevan puhtaasti miehen olem-

to. Sen sijaan gnostisesta kirjoituksesta käy ilmi: ”Suuri julistus”, että ”suuri voima, Universumin Mieli, joka ohjaa kaikkea, on miehinen... toinen suuri... Ajatus on naisellinen ja se synnyttää kaiken” (ed. teos s. 114). Mielenkiintoista kyllä, tässä siis esitetään Jumala olentona, jolla on sekä miehinen että naisellinen puoli, minkä oletettiin koskevan myös ihmistä. (Oikeaoppinen kirkko hylkäsi kaiken naisellisen kuvakielen Jumalaan liittyvänä jo vuonna 200). Gnostikot omaksuivat lisäksi kirkosta täysin poikkeavan asenteen sakramenteihin ja niiden merkitykseen. Toisin kuin kirkko esim. kastetta ei pidetty porttina synnistä vapautumiseen. Vapautuminen voitiin gnostikoiden mielestä saavuttaa ainoastaan siten, ”että ihminen oppii tuntemaan itsensä ja Jumalan, joka on totuuden yläpuolella” (ed. teos s. 195).

Oikeauskoisen kirkon voitto

Kuinka oli mahdollista, että oikeauskoinen kirkko dogmeineen jatkui eikä gnostikoiden edustama ajatussuunta? Asia tuskin johtui Tertullianuksen korostamasta tilanteesta, että kirkko kykeni antamaan todempia vastauksia kysymyksiin ihmisen ja pahan alkuperästä ja synnystä. Ei myöskään ollut selvää, että se olisi antanut gnos-

tikkoja todellisempia vastauksia Vanhasta ja Uudesta testamentista. Kirkkohistoriahan on täynnä esimerkkejä, miten erilaisia ja toisilleen vastakkaisia tulkintoja on tehty Raamatun eri kohdista. Sitä paitsi Uudessa testamentissa itsessään on useita eri kertomuksia Jeesuksen elämästä ja toiminnasta. Emmehän tunne kirjoittajia evankeliumeille, joita nykyään nimitämme Matteuksen, Markuksen, Luukkaan ja Johanneksen evankeliumeiksi. Tiedämme vain, että nämä neljä evankeliumia on kirjoitettu näiden henkilöiden nimillä. Ja miten

Vanhaa ja Uutta Testamenttia sitten pidetään kristillisen uskon ja käytännön normatiivisina ohjekirjoina, riippuu kokonaan siitä, minkä tulkinnan katsotaan olevan todennäköisin tai sopivin.

Nähtävästi oikeauskoisen kirkon edustajien mielestä Jumala itse antoi valtakirjan apostoleille. Ne, jotka kieläytyivät kumartamasta näitä kirkon johtajia, asettuivat käytännössä samalla Jumalan tahtoa vastaan, jolloin heidät voitiin julistaa pannaan ja nimittää kerettiläisiksi ja luopioiksi. Näille pakanoille ei ollut vapahdusta. Alkuna tälle tilanteelle voidaan pitää keisari Konstantinuksen kääntymistä kristinuskoon 300-luvulla, jolloin kristinuskosta tuli virallinen uskonto. Kristinuskon kehittyminen laitosmaiseksi uskonnoksi ei näin ollen ole jumalallisesta auktoriteetista, vaan pikemminkin tulosta erilaisista sosiaalisista ja poliittisista valtakijöistä. Professori Pagelsin mukaan kristillisen perinteen jatkuminen johtui oletettavasti yksinomaan ”siitä järjestöllisestä ja teologisesta rakenteesta, jonka kasvava kirkko kehitti” (ed. teos s. 235). On syytä painottaa sitä, että tämä rakenne ei noussut alhaalta käsin, vaan se pakotettiin esiin itsevaltaisten kirkkojohtajien toimesta. He pitivät itseään apostolisen perin-

nön voimalla Jumalan todellisina edustajina täällä maan päällä. Kuten edellisestä käy ilmi, ratkaiseva ero on nähtävissä toisaalta gnostikon ja toisaalta oikeauskoisen kirkon jäsenen asenteiden ja toimintatapojen välillä. Kun gnostikko pyrki ajattelemaan ja toimimaan vapaasti päämääränään tuntea paremmin Jumala, kirkon jäsen oli passiivinen jäljittelijä ja uskontunnustuksen ja sakramenttien vastaanottaja. Gnostilaisuudessa vihitty käytti vihkimyksen kautta saatua mahdollisuutta päästäkseen suoraan yhteyteen Jumalan kanssa, kun taas kirkon jäsenen tilanteessa oli kyse alistumisesta ja luottamuksesta diakonien, pappien ja piispojen johtamaa organisaatiota kohtaan. Nämä välittivät Jumalan nimittämien edustajien nimissä yhteyttä Jumalan kanssa. Selvänä seurauksena näistä kahdesta täysin erilaisesta toimintatavasta oli kaksi aivan erilaista jumalkuvaa. Gnostikoilla minä ja Jumala olivat identtisiä.

Tästä syystä pidettiin tärkeimpänä saada tietoa omasta minästä eli etsiä Jumalan valtakuntaa omasta itsestä (Matt. 12: 28. Luuk. 17:21), jolloin kuningaskunta symboloi muutuneen tietoisuuden tilaa, kun sitä vastoin kirkon jäsenten kohdalla kyse oli enemmänkin ulkoisesta tapahtu-

masta. (Matt. 4:23). Tämä tarkoittaa sen Jumalan valtakunnan vastaanottamista, jota kirkon oikeauskoiset johtajat edustivat. Koska nämä kahdenlaiset tapahtumat edellyttävät erilaisia henkisen kypsyyden asteita, on seurauksena, että tulokseksi täytyy tulla erilaiset jumalkuvat. Henkinen manifestimme Positio lähtee siitä, että ihminen etsii omille kokemuksille perustuvaa tietoa. Häntä eivät tyydytä dogmit ja usko, vaan hän haluaa saada tietää: ”Uskovat ovat omaksuneet tietyn kriittisen käsityksen uskonnollisia kysymyksiä kohtaan ja heidän vakaumus-
tensa pätevyys vastaa yhä enemmän omaa jumaltuntemusta” (Ed. teos s. 16).

Henkinen viesti

Edellä olevan kirjoituksen tarkoituksena on ollut osoittaa, että ihmiskunta on kerran ollut tienhaarassa matkallaan Jumalan valtakuntaan ja että se valitsi tällä kertaa väärän tien. Gnostikot viitoittivat oikeaa tietä, mutta ihmiset eivät olleet kyllin kehittyneitä valitsemaan sitä. Jäähyväispuheessaan opetuslapsilleen Jeesus toteaa, että hänellä on paljon sanottavaa, jota he eivät pysty vastaanottamaan nyt (Joh.16:12). Jeesus loh-

duttaa heitä sanomalla, että hän lähettää totuuden hengen, mikä johtaa heitä koko totuudellaan (Joh.16:13). Tämän lohdullisen lupauksen Jeesus antoi sekä opetuslapsilleen ja myöskä tuleville sukukunnille. Samassa evankeliumissa toisessa yhteydessä Jeesus puhuu Auttajasta, ”Pyhästä Hengestä, jonka Isä lähettää minun nimissäni” ja joka ”opettaa teille kaiken ja muistuttaa teitä kaikesta, mitä olen puhunut teille” (Joh.14:26). Jos ymmärrämme oikein nämä sanat, voimme paremmin ymmärtää Positio-manifestin sisällön ja tarkoituksen. Tärkeintä on siis, että meidän itsemme tulee tehdä jotain tilanteellemme

sen sijaan että passiivisesti luotamme Jumalan armoon. Oppimalla tuntemaan itseään ja jumalallista suunnitelmaa sekä elämällä harmoniassa luonnonlakien kanssa jokainen ihminen voi ottaa vastuun omasta henkisestä kehityksestään ja yhteisestä planeetastamme maapallosta.

Lopuksi

On siis jokaisen itsensä vapaasti valittavissa, miten hän hoitaa henkistä itseään. Jokaisen hyvää tarkoittavan ihmisen tulee ratkaista, vastaako se mitä Positiossa ilmoitetaan, sitä mikä

Jeesuksen Kristuksen mukaan ilmoitetaan ihmisille Auttajan Pyhän Hengen välityksellä. Meitä kehoitetaan jokaisessa erillisessä tilanteessa koetelemaan ”tulevatko henget Jumalasta” (1. Joh. 4:1). Jos mieleemme tulvii Jumalan antama rauha, voimme olla varmoja, että sanoma tulee Jumalalta. Tästä rauhasta Jeesus puhuu jäähyväispuheessaan opetuslapsilleen: ”Rauhan minä annan teille, minun rauhani. En anna teille niin kuin maailma antaa. Älkää olko levottomia ja älkää menettäkö rohkeuttanne” (Joh.14:27).

Uskokaa unelmia, sillä niihin on piiloitettu ikuisuuksien portti.

Antakaa sen, joka tahtoi saada viisautta, etsiä sitä niittyleinikistä tai hitusesta punaista savea.

Ikuisesti kävelen näillä rannoilla, meren ja hiekan rajoilla. Nousuvesi haihduttaa jalanjälkeni, ja tuulen mukana katoaa meren vaahto. Mutta meri ja ranta eivät koskaan katoa.

-Kahlil Gibran

Transitio, siirtymä

P. Goodall FRC
The Rosicrucian Beacon, syyskuu 2004

Monet meistä ovat kokeneet perheenjäsenen, sukulaisen tai hyvän ystävän kuoleman tuoman surun. Kuolemaan on aina liittynyt mysteerin ja pelon ilmapiiri. Ihmisen on vaikea luopua ja kaikkein vaikeinta on eron tuska. Usein ihmisten välinen keskinäinen side on niin vahva, että surevien on mahdotonta hyväksyä, etteivät he enää koskaan voi tavata ja nähdä poislähtenyttä.

Jo ihmiskunnan varhaisvaiheissa syntyi filosofia kuoleman jälkeisestä elämästä. Ihmisen hengittämisen mekanisme ei ymmärretty mutta elämän ja hengittämisen välinen yhteys oli ilmiselvä. Kun hengitys pysähtyi, seurasi kuolema.

Kaikkialla olevalla ilmalla oletettiin olevan mahtavia ominaisuuksia ja hengitysilman ajateltiin sisältävän juuri näitä voimia kehossa ollessaan. Kun ihminen äkillisesti kuoli, ei voitu hyväksyä, että tämän ainutlaatuisen ihmisen käyttäytyminen, luonne, tunteet ja äly voisivat noin vain päättyä. Persoonallisuuden eli egon oli pysyt-

tävä elossa jollain tapaa ja eri kulttuurit kehittivät tästä aiheesta erilaisia filosofioita.

Ruusuristiläisen opin mukaan kuolema on tietoisuuden tilan muutos, jota opetuksessamme nimitetään transitioksi eli siirtymäksi.

Irtaantuminen

Kun ihminen kokee siirtymän, fyysisen ruumiin ainesosat eivät kuitenkaan täysin tuhoudu. Ihmisruumis koostuu atomeista, jotka muodostavat molekyylejä ja tätä kautta kemiallisia yhdisteitä. Nämä kemialliset yhdisteet ovat ”maasta” lähtöisin ja kun siirtymä tapahtuu, kaikki palaa takaisin maahan, alkulähteeseensä sen jälkeen, kun ruumis on haudattu tai tuhkattu. Ruumiissa tapahtuu kemiallista toimintaa, jolloin atomit ja molekyylit hajoavat vähitellen ja lopulta tulevat jonkin muun osiksi. On lohdullista tietää, että me kaikki olemme jatkossa mukana uudessa elämässä, liittyypä se eläimiin, kasveihin tai mineraaleihin.

Entäpä se osa meistä, josta syntyy persoonallisuutemme kaikkine tunnusmerkkeineen ja piirteineen? Jos tarkkailemme tajutonta ihmistä, mikä hänessä on erilaista kuin silloin,

kun hän on tajuissaan? Erilaisuus johdetaan hänen viiden fyysisen aistinsa eriaisteisesta sulkeutumisesta. Hän ei näe, kuule, haista, maista tai tunne. Tosiasiassa hänen aivotoimintansa on lamassa väliaikaisesti. Jumalallinen tietoisuus toimii hänessä kaiken aikaa ja pitää kehon elimet toiminnassa, joten hänen sydämensä lyö, veri kiertää, keuhkot hengittävät ja muut elintoiminnat toimivat.

Kun transitio tapahtuu, ei vain aivojen tietoisuus, vaan myöskin jumalallinen tietoisuus väistyy. Voimme sanoa, että transitio on näiden kahden tietoisuuden eroaminen toisistaan. Kuinka usein vainajaa surevat tarkkailevat ja toivovat hänen rintansa taas alkavan nousta ja laskea tai että hän avaisi silmänsä? Heistä tuntuu, kuin vainaja vain nukkuu. Tietenkään mitään elonmerkkejä ei ole, koska sielu, jumalallinen tietoisuus on lähtenyt ja fyysisen ja henkisen irtaantuminen on tapahtunut.

Irtaantumisen jälkeen

On olemassa monenlaisia käsityksiä siirtymän jälkeisestä olotilasta. Kun gurut, opettajat ja filosofit puhuvat tästä, heillä ei ole asiasta ensikäden tietoa. Monet tätä olotilaa koskevat ajatukset täydentävät toisiaan tai

ovat suorastaan keskenään ristiriidassa, joten niitä voidaan pitää vain teoreettisina. Sitä vastoin on runsaasti tietoa ja ensi käden kertomuksia ns. lähellä kuolemaa olleiden kokemuksista, jotka kuulostavat uskottavilta. Nämä kokemukset ovat yhdensuuntaisia.

Lähellä kuolemaa olleet kertovat usein alussa tapahtuvasta kehon keventymisen tunteesta. Tunne saattaa olla niin voimakas, että ihminen uskoo voivansa hypätä ilmaan vuoteestaan, jos vain haluaa. Tähän liittyy usein vaikutelma, että huone häviää ympäriltä. Kun tilanne etenee, tulee outo tunne olemisesta kahdessa paikassa samaan aikaan. Nyt ympäröivät äänet alkavat vaimentua ja seuraa nouseminen neljänteen ulottuvuuteen. Ihminen tuntee olevansa täysin kehonsa ulkopuolella ja katselevansa alas kuin joku ulkopuolinen tarkkailija.

Seuraavaksi lähellä kuolemaa oleva kokee senkaltaisen rauhan ja harmonian tunteen, ettei hän halua enää palata takaisin kehoonsa. Näin meille on kerrottu. Halu erota elämästä on hyvin voimakas. Jokin kuitenkin pidättelee häntä ja se on inhimillinen tunne. Monesti omaisten ja ystävien suru ja tuska kuolematapahtuman aikana voi olla niin voimakasta, että

se voi vetää jumalallisen tietoisuuden takaisin kehoon, koska siirtymän kekeva haluaa olla heidän mielikseen. On lukuisin kertomuksia, jotka vahvistavat kuolevan tuntevan jäljelle jäävien omaistensa surun.

Toteutunut siirtymä

Kun siirtymä on tapahtunut, jumalallinen tietoisuus eli sielu, on jonkin aikaa aineettomana ja ilman fyysistä hahmoa rakkaimpiensa luona ja omilla tutuilla olinpaikoillaan. Jos on jäänyt joitain tärkeitä seikkoja hoitamatta, jotka vaikuttavat jäljellejääviin, sielu pyrkii opastamaan heitä, jotta asiat tulisivat hoidetuiksi. Kaikkein tärkeintä kuitenkin on, että sielu pyrkii lohduttamaan surevia. Ruusuristoläinen voi vetäytyä kotisanktumiinsa ja meditoida todeten, että sielupersoonallisuus elää ja kuolemaa ei ole.

Näin lopulta, siirtymän kautta, ihmisen kaksinainen olemuspuoli, fyysinen ja henkinen, palaavat kumpikin takaisin alkulähteisiinsä. Fyysinen palaa maahan ja henkinen sulautuu maailmankaikkeuden sieluun odottamaan jälleensyntymää ja uuden kierroksen alkua.

OK/LS

Luovuus ja synkronisiteetti

D. J. Davis, SRC
Rosenkorset 4, 2003

Carl Jungin psykologian kiehtovimpia ja merkittävimpiä käsitteitä on synkronisiteetti. Se liittyy esimerkiksi telepatiaan, ennalta tietämiseen, psykokinesiaan ja selvänäköön, samoin kuin alkemian kaltaisiin symbolijärjestelmiin, I- Ching, astrologia ja tarot.

Jung määritteli synkronisiteetin sisäisten ja ulkoisten tapahtumien mielekkääksi yhteen sattumukseksi, vaikka nämä tapahtumat eivät ole toisiinsa nähden mitenkään yhteydessä keskenään, esimerkiksi toinen ei ole syy eikä toinen ole seuraus. Esimerkiksi ihminen voi nähdä unta yöllä ja seuraavana päivänä unen tapahtumat sattuvat hänen päivä tietoisuudessaan, valveilla. Unta ei aiheuttanut tapahtuma, sillä uni oli ensin. Jos kyseessä olisi kausaaliyhteys, niin siinä seuraus eli vaikutus seuraa aina syytä. Tässä tapauksessa kuitenkin enneuni ei määrännyt tai ollut syynä seuraavan päivän tapahtumaan.

Tämä on synkronisiteetti; merkittävä yhteys sisäisen olotilan (uni) ja ulkoisen tapahtuman välillä (valvetilassa tapahtunut unen toistuminen).

Johdannossaan Richard Wilhelminkin käännöskirjaan I- Ching tri Jung puhuu synkronisiteetista:

”... käsite, joka määrittelee näkökulman, joka on vastakkainen syys-

seuraussuhdekäsitteelle (kausaliiteetti). Jälkimmäinen on tilastollinen toisuus ja eräänlainen työolettamus siitä, miten tapahtuman syynä on toinen tapahtuma. Sitä vastoin synkronisiteetti tarkoittaa kahden ajan ja paikan suhteen erilaisten toisistaan riippumattomien tapahtumien yhteensattumaa. Tapahtumaan kuuluu, että ulkoisen objektiivisen tapahtuman ja tarkkailijan psyykkisen tilanteen välillä on riippuvuutta”. Toisin sanoen, meidän sisäinen psyykinen tilamme tietynä hetkenä pelaa yhteen ulkoisen ympäristömme kanssa ja saa aikaan tapahtumia elämässämme.

Itselläni on selkeä esimerkkitapahtuma oman psyykkisen tilani ja objektiivisen ulkoisen tilan yhteensattumasta. Olen innokas keräämään antiikkia. Eräänä päivänä olin päivälli-

sellä ystävättäreni luona ja huomasin, että hänellä oli erikoinen lusikkahaarukka. Se olisi mainiosti sopinut pöytähopeakokoelmaani. Hetken ajan toivoin voimakkaasti, että voisin täydentää kokoelmaani. Tiedostamattomasti seuraten kosmista periaatetta ja lakkasin ajattelemasta asiaa. Joitakin päiviä myöhemmin minulla oli asiaa lähikaupunkiin. Toimitettuani asiani kävelin ajatuksissani katuja pitkin ja jouduin minulle täysin tuntemattomaan antiikkikauppaan. Sieltä löysin lusikkahaarukan, jota ei ollut saatavissa mistään aiemmin tuntemistani liikkeistä.

Alkuvoima

Kertomaani tapahtumaa voidaan tietenkin pitää esimerkkinä sattumasta ja voidaan sanoa, että toiveeni sai minut löytämään kaipaamani esine. Kuitenkin tämänkaltaisen synkronistisen tilan taustalla on olemassa hienovarainen tekijä. Jungilaisen terminologian mukaan omasta voimakkaasta intensiivisestä toiveistani tuli alkuvoima, joka loi ympärilleen mallin ja se asetti minut oikeaan paikkaan ja aikaan, jotta toiveeni täytyi.

Carl Jung itse omassa elämässään ja potilaidensa kanssa työskennellessään oli niin monien synkronististen tapahtumien ympäröimä, ettei hän

lainkaan epäillyt käsitteen oikeellisuutta. Kuitenkin hän kehitteli teorioitaan juuri sellaisena ajankohtana, jolloin tieteellinen ajattelu vihasi tämänkaltaisia ideoita. Siksi monista hänen kirjoituksistaan tuli skeptikkojen maalitauluja. Onneksi ajat ovat muuttuneet ja parapsykologiakin on hyväksytty aihe. Siitä huolimatta monet psyykkisten asioiden kanssa työskentelevät tutkijat saattavat edelleen joutua todistamaan psyykkisen eksistenssin olemassaolon, jota monet pitävät normaalina ja jokapäiväisenä ilmiönä.

Kun ihminen ryhtyy havainnoimaan psyykkistä sisintään, tapahtuu usein, että hänen elämässään alkaa ilmetä synkronistisia tapahtumia. Ja mitä enemmän hän ajattelee synkronisiteettia, sitä enemmän sitä tapahtuu. Tästä Alan Vaughn kertoo kirjassaan ”Incredible Coincidence”. Jotain samankaltaista tapahtui itselleni joitakin vuosia sitten, kun aloitin ruusuristiopintoni. Lapseni olivat hyvin vakuuttuneita psyykkisten ilmiöiden olemassaolosta ja olivat innoissaan jokaisesta uudesta tapahtumasta elämässämme. Jenny, teini-ikäinen tyttäreni, otti osaa innokkaasti kokeisiini.

Tähän aikaan harjoittelin yhtey-

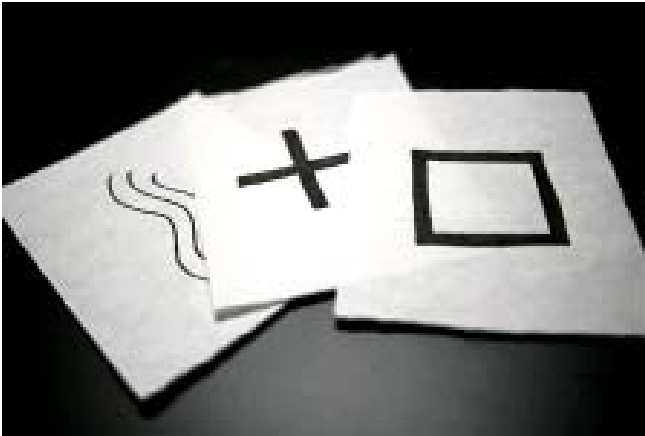
denottoa Sielun Katedraaliin, nykyiseen Kosmisen Sanktumiin. Kosminen Sanktum on tuhansien ruusuristiläisten meditaation avulla luoma, psyykkisellä tasolla oleva temppeli. Jokainen visualisoi katedraalin omalla, hänelle sopivalla tavallaan. Jenny istui kanssani kotisanktumuissa ja hyräili virsiä samalla, kun itse koetin visualisoida katedraalia. Kuvasin hänelle näkemääni; oli yksinkertainen kultaristi alttarilla ja sen takana suuri kuva seisovasta madonnasta, joka pitää sylissään Jeesus-lastaa. Olin yllättyneet, sillä kaikki tuntemani kuvat esittivät istuvaa madonnaa. Etualalla näyssäni oli lippujen muodostama ympyrä. Kyse oli aivan hetkellisestä näystä, vain vilahduksesta, mutta juuri sillä hetkellä pystyin kuvaamaan sen tyttärelleni.

Seuraavana päivänä sain aamu-postini, jonka mukana oli Venäjältä kertova kirja. Selasin kirjaa kuvia katsellen. Eräällä kirjan sivulla oli näkemäni katedraali, täydellisenä kultaisine risteineen ja madonnan kuvineen. Kuva noudatti näkyäni, kuitenkin poiketen ainoastaan siinä, että kuvassa madonnan kasvot olivat kääntyneet oikealle, kun taas viosiossani hänen kasvonsa olivat kääntyneet vasemmalle. Kuva katedraalista oli otettu takaseinän lehteriltä ja

visiossani lippuympyräksi tulkitsemani havainto todellisuudessa olikin kynttelikkö kynttilöineen. Miksi näin visiossani tämän katedraalin. Kirja oli näkyäni aikaan postin hallussa tulos- sa kotiimme. Tämän jälkeen meni joi- takin vuosia, kun kuulin käsitteestä synkronsiteetti.

Joitakin vastauksia kysymyksiin

Olin mielissäni siitä, että olin ker- tonut Jennylle visiostani ennen kir- jan tuloa postista, sillä se todisti ta- pahtuman aitouden. Myöhemmin olin kuuntelemassa Stanford Research Institutessa järjestettyä luentoa, jos- ta sain vastauksia joihinkin mieltäni askarruttaneisiin kysymyksiin. Mik- si madonnan kasvojen asento poik- kesi näyssä kuvasta? Ja miksi näin kynttiläkruunun kynttilöineen lippu- ympyränä?

Luennossaan tri Puthoff kertoi lai- toksessa tehdyistä telepaattisista ko- keista ja miten koehenkilöt piirsivät näkemänsä ja miten he sanallisesti kuvasivat sitä. Hänen mukaansa oi- kea-vasen-suunnan vaihto oli taval- lista piirroksissa. Hän kertoi oikean aivopuolisko ottavan vastaan kuvat ja vasen aivopuolisko puolestaan ker- too sanallisesti vastaanotetuista vai- kutelmista. Koehenkilöt osasivat usein piirtää näkemänsä aivan oikein ja kuitenkin he saattoivat sanallisesti antaa siitä väärän tulkinnan.

Luennon jälkeen tarkastelin kirjan katedraalikuva uudestaan. Tarkas- telin kynttelikön sijoitusta kuvassa ja se oli vasemmalla, kun taas oman visioni mukaan se oli ollut oikealla. Huomasin lisäksi, että kynttelikön ta- kana oli holvi seinämaalauksineen.

Maalauksessa ollut las- kostettu puku oli anta- nut vaikutelman visio- ni laskostetusta lipus- ta. Sain vahvistuksen sekä oman kokemuk- seni että kuulemani lu- ennon pohjalta ESP-il- miön (Extra Sensory Perception =aistien ul- kokuolinen havainnoi- ti) olemassaolosta.

Me länsimaalaiset olemme tottuneet syy - seurausajattelun. Tri Jungin mukaan myöskin kielemme rakentuu saman mallin mukaan. Siksi saattaa olla vaikea selittää synkronisiteetti – käsitettä. Jokaisen olisi sen vuoksi syytä kokea se itse. Idän ihmiset tuntevat ei-kausaalisen mallin, koska heillä ei ole tämänlaista kieliongelmaa. He elävät Taossa - kaikki on yhtä. Itselleni oli helppoa ymmärtää synkronisiteetti, se opetti minua Taosta, yhteenkuuluvuudesta.

Kun joitakin vuosia sitten kirjoitin ensimmäisen artikkelini synkronisiteetista ja käsitteelin sitä ikään kuin se olisi hyvin harvinainen ilmiö. Jouduin kuitenkin ongelmiin korjaillessani kirjoitustani julkistamista varten, sillä olin jättänyt pois omat henkilökohtaiset kokemukseni siitä. Artikkelini tuntui jotenkin puutteelliselta enkä oikein ymmärtänyt, miksi. Sain viestin piilotajunnaltani. Eräänä yönä näin unta tri Jungista. Unessa hän katsoi minua ankaran näköisenä, pudisti surullisena päätään sanoen: ”Synkronisiteetti ei ole mikään leikkikalua”.

Tajusin saamani viestin. Monet aiemmin kokemani synkronistiset tapahtumat, kuten lusikkahaarukka olivat hauskoja harvinaisuuksia. Niiden

tarkoituksena oli saattaa käsite tietoisuuteeni. Kuitenkaan ne eivät olleet riittäviä henkilökohtaista kasvua varten. Venäläinen katedraali-kokemus oli merkityksellisempi. Se oli todiste minunlaiselleni skeptikolle, että nämä asiat olivat todellisia eivätkä villin fantasian tuotetta. Mutta unesani painotettiin, että synkronisiteetti ei ole mikään leikkikalua vaan sillä on merkittävämpi tarkoitus. Tutustumalla ”Syöjätärhirviöni” (seuraava kappale) tutustuin synkronisiteetin tärkeimpään puoleen. Se auttaa henkilökohtaiseen kasvuun.

Individuaatio

Synkronisiteetteja tapahtuu usein individuaation eli ihmisen henkilökohtaisen yksilöitymisprosessin tärkeissä vaiheissa ja samoin arkkityypisiä hahmoja sukeltaa esiin näissä yhteyksissä. Jung käytti sanaa individuaatio tapahtumista, joiden tuloksena ihmisestä tulee psykologisesti jakamaton, in-dividuaalinen, erillinen jakamaton yksikkö eli kokonaisuus.

Tämän vaiheen merkittävä tapahtuma oli ajankohtana, kun valmistimme Jennyn, kahdeksantoistavuotiaan tyttärentäni häitä. Huomasin tulleetni riippuvaiseksi hänestä. Ulkoisesti en vastustanut häitä, mutta si-

säisesti tunsin itseni surulliseksi tehdessänni valmisteluja häitä varten.

Eräänä yönä näin unta, että kysyin Jennyltä, mitä hän haluaisi häälahjaksi. Hän vastasi: ”Oi äiti, älä osta mitään minulle. Se, mitä toivon, on tuolla.” Ja hän osoitti olkapääni taakse. Käännyin ja näin kivipatsas-hirviön, joka söi. Patsasta ympäröi viidakko. Olin hyvin hämmentynyt herätessäni enkä tajunnut unesta yhtään mitään. Myöhemmin aamulla paikallinen kirjakauppias soitti ja kertoi, että tilaamani kirja oli tullut. Päätin lähteä kaupunkiin hakemaan sen. Haettuani kirjan huomasin, että minulla oli runsaasti aikaa ja ajattelinkin, että voisin kuljeskella ympäriinsä ja pistäydyin antiikkikauppaan.

Kaupasta löysin osaston, jossa myytiin mystiikan ja psykologian kirjoja. Hyllyllä oli Jungin kootut teokset ja niiden joukossa teos *Symbols of the Transformation*. Selasin sitä ja yllätyksekseni näin kirjassa unikuvaani Syöjätärhirviöstä. Ostin kirjan sillä sehän oli selvästikin minulle tarkoitettu. Kun tulin kotiin, Jenny tuli huoneeseeni ja sanoi: ”Näin viime yönä oudon unen. Koko huoneeni oli täynnä viidakkoa.” Kerroin oman uneni ja näytiin Jungin kirjan hirviön, jonka ympärillä oli viidakkoa.

Tutkimme Jungin kirjaa ja huomasimme, että Syöjätärhirviö ja syöjätäräiti edustavat samaa asiaa. Jenny ymmärsi uneni siten, että hän toivoi, että voisin päästää hänet ja antaisin hänen elää hänen omaa elämäänsä. Jenny oli oikeassa. Kuitenkin huomasin vasta vähitellen ja vuosien aikana, että minusta oli tullut omaa ongelmaani edustava arkkityyppi. Olen aina ollut syöjätärhirviö, aina ottanut kaiken itselleni, ruokaa, lemmikkieläimiä, huonekaluja, ihmisiä, alkoholia, kaikkea liian paljon ja jatkuvasti yhä enemmän vaatien ja ilman että tiedustelin ihmisiltä, olivatko he edes halukkaita tai kykeneviä antamaan. En ollut kyennyt vakaasti vastustamaan tätä taipumusta ja todennäköisesti kulutan koko loppuelämäni pyrkien muuttamaan tätä arkkityyppiä positiivisemmaksi, innostuneemmaksi ja kestävämmäksi, jotta voisin harjoittaa luovaa ja tuotteliasta tehtävää, työtäni.

Vähitellen kun pääsemme harmoniaan näiden merkittävien elämämme tapahtumien kanssa, niillä näyttää olevan taipumus tapahtua yhä useammin. Synkronisiteetti ei olekaan mikään harvinainen tapahtuma ja se voi osoittautua tärkeäksi individualiaation, loputtoman henkisen kasvun työkaluksi. Se on kasvutapahtu-

ma ja sitä tapahtuu ajankohtina, jolloin yksilö sitä tarvitsee. Jos ihminen tunnistaa tapahtuman synkronisiteetiksi, niitä tapahtuu yhä useammin. Jos olemme mukana tässä prosessissa, olemme loputtoman oppimisen kokemuksessa. Oppimista tarvitsemme, jotta voisimme kasvaa suurimpaan mahdollisuuteemme. Tri Jung kuvaa synkronisiteettia silmänräpäyksessä tapahtuvaksi luomiseksi. Jos tulemme tietoisiksi tästä tapahtumasta jokapäiväisessä elämässämme ja käytämme sitä, voimme todellakin tulla oman elämämme luojiksi.

Kirjallisuutta:

Bolen J: The Tao of Psychology: Synchronicity and the Self, San Francisco: Harper and Row, 1979.

Davis D: The Lion Archetype in My Own Individuation Process. A study. San Jose State University, 1980.

Jung C. G.: Psychology and Religion. Collected Works, vol 11. Princeton University Press 1969.

Jung C.G.: Symbols of Transformation, Collected Works 8. Princeton University Press, 1973.

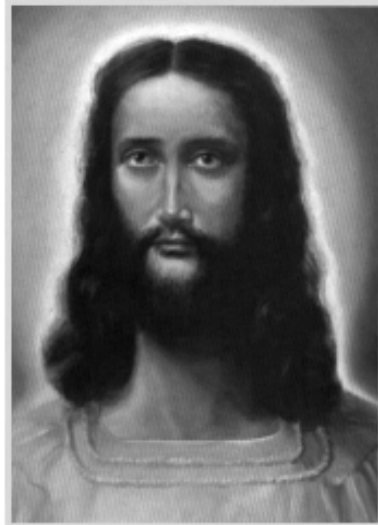
Progoff, I. : Synchronicity and Human Destiny. New York: Dell Publishing Co. 1973.

Targ, Russel and Puthoff.: Mind-Research: Scientific Look at Psychic Ability. New York: Dell Publishing Co, 1977.

Thayer, C and Ed. of Life. Russia. New York: Time, The world Library, 1960.

Vaughn A.: Incredible Coincidence. New York: J. B. Lippincott Co, 1979.

Ota käyttöösi MESTARIN TYÖKALUT

Koska harjoitus tekee mestarin missä tahansa asiassa, niin tarkkaile sinä itseäsi. Missä olet tulossa koko ajan paremmaksi?

Onko sinun ympärilläsi ihmisiä, jotka saavat sinut päivittäin tietoiseksi siitä missä olet epäonnistunut tai mitä et osaa? Oletko heidän kanssaan samaa mieltä? Ole varovainen. Mitä enemmän ajatuksesi pyörivät kielteisissä asioissa, sitä paremmaksi niissä tulet.

Missä olet hyvä? Mikä on vahvin ominaisuutesi? Mitä enemmän keskityt vahvuksiisi, sitä paremmaksi myös niissä tulet ja sitä vähemmän sinulle jää aikaa miettiä heikkouksiasi.

Anna ajatuksillesi oikeita raaka-aineita. Missä haluat mestariksi, sitä sinun on harjoiteltava. Itseluottamus ja myönteinen asenne ovat jokaisen mestarin tärkeimmät työkalut, eivätkä ne synny vahingossa.